

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН С МОРЕ В ОЧИТЕ

chitanka.info

*Морето е черно и яростно бие.
Вълнолома от пяна на ярост
измит е!
Пристана угаснал в тъмнината
потънал.
Свещите мокри вече не светят!*

Очите ѝ бяха морето. В един момент тихо и спокойно, лазурно и гостоприемно. В следващия — бучащо и страшно, запращащо разпенени вълни една след друга, сякаш искайки да срути бреговете, да нахлуе в душата ти и да те изпълни.

Морето бе в очите ѝ — искрящо сини и изящни, с жълти петънца, които грееха със спомен за минала ваканция, друг път мътнозелени, с надвиснали сиви окраски, наподобяващи буреносни облаци, скупчени в хоризонта.

Тези нейни очи видях за първи път и потънах в тях. Удавник, попаднал в мъртво вълнение. Те ме завличаха все по-навътре и по-надълбоко, все по-далеч от брега и твърдата земя под нозете. Тях видях за първи път в капанчето на плажа. Знаете ги — онези леки, дървени постройки, които спасяват от изсушаване горките туристи. Бях пристигнал от няколко дни в Бургас, търсейки почивка, усамотение и вдъхновение, за да дам тласък на затъналата в кал творческа активност. Каква ти кал, в плаващи пясъци, които аха-аха, всеки миг щяха да я задушат, а мен — да изхвърлят без пари и без бъдеще.

Най-спонтанно се отправих с нощния влак към Бургас, единствено защото се сетих как преди петнадесетина години там срещнах случайно Недялко Йорданов и тогава четох на гаджето си негови стихове. Отразиха се благотворно на връзката ни. Поне за известно време. Така се оказах в ранната утрин на гарата с един сак в ръка и слънчеви очила на главата.

Не след дълго услужлива хазяйка ме заведе в таванско стайче, което даваше под наем на символична сума. Спазарихме се и разопаковах багажа. После излязох на малката тераса, от която се

откриваше гледка към морската градина и морето. Това бе тайнство за мен, човека от дълбоката, хълмиста равнина. Омая и страх са чувствата, които се бореха в душата ми. Докато обонянието ми не пое от свежия му солен дъх. Нахлузих банските си и се спуснах към плажа. Точно там, в едно от дървените заведения я видях за първи път и потънах в сините ѝ очи, които бяха обрамчени с дълги, черни мигли. Два капана, които щракнаха без да разбере. Гледах я крадешком как си поръчва сладолед, как отмята дългата си огненочервена, леко чуплива коса, а после я връзва на конска опашка, която стигаше почти до кръста ѝ; широките ѝ рамене и строгия, неизрязан бански, неразкриващ нищо повече от това, което всеки знае, че крие. Кожата ѝ бе бяла и тук-там обсипана с лунички — като песъчинки, залепнали по мокрото на тялото ѝ. Тоалетът ѝ завършваше с широк, прозрачен зелен шал, завързан за кръста ѝ. Едва отлепих очи от нея когато се обърна — явно доловила нахлуването в аурата ѝ. Вдигнах халбата бира и отпих, правейки се на заинтересуван от тичащите деца, подритващи футболна топка.

Тя се отдалечи бавно, посипвайки пясък в следите на хилядите други хора, минали преди нея. Отдалечи се между телата и изчезна, подобно на лятна мъгла, прогонена от топлите лъчи. Допих бирата си, поплувах малко и се прибрах в квартирата. Имах чувството, че съм изпуснал последния автобус за Йерусалим и сега само трябва да чакам тръбите, известяващи второто пришествие. Опитах се да пиша, да се насиля да наредя поне четиристотин думи. Но когато луната изгря, срещу мен от екрана на лаптопа се блещеше празен уърдовски файл. Ядно затворих капака. Облякох се и излязох. Дали една разходка през градината и покрай морето щеше да проветри главата ми и да измие вълшебницата от плажа? Надявах се, защото нямах друг избор. Не ми се виждаше и възможно да я намеря сред пластовете туристи, налягали по плажа от сутрин до мрак. Игла в купа сено! Вървах в сенките и вдишвах свежия и вече леко прохладен морски въздух, оставих бриза да си играе в косата ми и се опитвах да не мисля за нищо.

Стъпките ми ме отведоха до рибарското пристанище, където се полюшваха вързани лодки. Чуваше се плясъкът на вълните в киловете им, а от време на време и далечен крясък на чайка, звуците на нощен град и противна музика в далечината. Седнах и се загледах в морето.

(Морето е черно и яростно бие...)

Лунната пътека криволичеше между вълните, бягайки все по-близо към мен.

И тогава я видях. Момичето с морските очи излезе от водата с елегантно движение — просто се хвана с две ръце за кърмата на една лодка и се вдигна. Стъпи и тръсна косата си, която изглеждаше катраненочерна — пълен, сюрреалистичен негатив на бялата кожа, светеща в тъмата. Облече тънка блуза върху все още мокрия си бански и къси панталони, и прескочи от борда на лодката на дока. Тогава ме видя. Очите ни се срещнаха.

— Да не би да ме следиш? — Гласът ѝ звучеше меко и леко гърлено.

— Моля?

— Сутринта и сега! — Приблужи се с няколко стъпки. Така или иначе трябваше да mine покрай мен, за да се отдалечи към брега.

— Няма такова нещо. Излязох да се разходя, а после морето ме заплени и... седнах да се насладя. — Защо изобщо ѝ обяснявах?

— Така е! — обърна се тя и погледна в посоката, в която гледах. — Морето е магия!

— Бяла или черна? — реших да се пошегувам.

— Истинска! — отвърна, без да ме поглежда.

Замълчах. Стояхме няколко минути, всеки със своите мисли, зарели погледи във вълните. Тя първа наруши тишината:

— Много е хубаво долу.

— Да плуваш във вълните ли?

— Не, долу. В дълбините! Да се гмурнеш и да остане туптенето на кръвта в ушите; бученето на водата; меките и плавни движения; тишината и чистотата. Оставаш напълно сам със себе си. Ти и магията! Прекрасно е!

— Не ми звучи много приятно — признах аз, а тя се разсмя звънливо и ме погледна шеговито, докато луната рисуваше луничките ѝ.

— Сигурно не си израснал тук, край морето!

— Да... полето ражда тикви, нали знаеш — присъединих се към смеха ѝ аз.

— Искаш ли да се разходим? — предложих неуверено.

— Не днес. Има празненство в морския замък на царя на русалките — усмихна се тя и бързо изтича покрай мен.

Силуетът ѝ се изгуби между дърветата на градината. Прибрах се и легнах да спя уморен.

Следващата утрин бе прекрасна. Жълто вълшебство, окъпано от слънчеви лъчи. Отдалеч се носеше детски смях. Взех си бърз душ и слязох до градината, за да изпия съживяващо кафе, когато я видях да стои на една маса, разтворила книга. Пред нея вдигаше пара чаша, най-вероятно с чай. Приближих се тихо, загледан в голите рамене, през които минаваха тънки презрамки на лека, бяла лятна рокля.

— Сега имам чувството, че ти ме следиш.

Тя се обърна сепнато, а после се усмихна така, че всичките ѝ луничките грейнаха като малки слънца.

— Не, аз бях тук преди теб. Значи ти ме следиш.

— Мога ли да седна при теб. Имам отчайваща нужда от кафе — дълго и силно.

— Разбира се — махна с ръка към стола до себе си.

След минути напитката бе пред мен, а двамата бяхме потънали в разговор за книгите, които обичаме, за хобитата си. Когато разбра, че съм писател, тя ме изгледа сериозно и заяви:

— Аз понякога пиша стихове.

— Страхотно, мога ли да ги видя?

— Не — намръщи се тя. — Те са мои.

— Ясно, че са твои, но не искаш ли някой друг да ги прочете, да се зарадва на умениято ти, да те похвали?

— Не, разбира се. Те са мои! Парченца от душата и сърцето ми. Кой би искал да раздаде цялото си съществуване на непознати! Как би съшил после сърцето си? Мислите си? Мечтите си!

— Не съм гледал на нещата от тази страна — честно признах аз.

— Ето, ти. Ти пишеш за хората. За да четат те. Ти можеш да представиш фантазията си, но аз не мога да дам душата си.

Замълчахме, докато аз крадешком опитвах да изброя луничките на рамото ѝ. После станахме и отидохме на плаж. Цял ден се къпахме, четохме в удобните шезлонги и говорихме, говорихме, говорихме. Никога не бях чувствал човешко съществуване толкова близо до себе си. Момичето и морето, морето в очите на момичето! Бях влюбен, тотално и неспасяемо!

Дали заради лятото и красивото крайбрежие, или заради магията на това момиче? Какво ли значение имаше!

Вечерта се разбрахме да се срещнем на рибарския док и след нейното задължително плуване, да вечеряме някъде. Отново наблюдавах елегантното ѝ излизане от водата, мократа кожа, косата, спускаща се по раменете, по голия гръб. Наведох се и докоснах устните ѝ с моите. Беше солена!

Тя се разсмя, когато ѝ казах това.

— Сигурно е от водата! Нали знаеш как те изпълва целия? — отвърна ми и изтича покрай мен.

Догоних я и я прегърнах през кръста, целунах морето в очите ѝ, целунах ръцете ѝ, погалих бялата кожа и докоснах всяка луничка, а тя се усмихваше и разроши косата ми. Дръпна ме за ръка и ме заведе обратно на дока, скочи пъргаво в една лодка и ме подкани закачливо да отида при нея. Стъпвайки на лодката, усетих вълнението под нея, движението на водата, която я полюшваше почти любовно. Прегърнах момичето и легнахме на дъното сред въжета, мрежи и скъсана спасителна жилетка. Красивото ѝ голо тяло изгря над мен по-бяло от луна. Тихите стенания на удоволствие потънаха сред вълните, клокочещи под кила.

А после лежахме в блажена умора един до друг и хванати за ръце. Гледахме звездното небе над нас и мълчахме. Единствено докосващите се пръсти на ръцете ни играеха един с друг в нежни ласки като пухчета на тополи през май.

* * *

На следния ден я потърсих в кафенето, на плажа, седях цял ден и вечер на дока, но тя така и не се появи. Момичето с море в очите сякаш бе изчезнало. Успокоявах се, че може би внезапно се е разболяла, че нещо се е случило, а тя ми няма нито телефона, нито нищо... Господи, дори не знаех как се казва!

Няколко дни се лутах, по цели нощи обикалях доковете и я търсех. Нищо! Безрезултатно. Минаха седмица, две. Реших да оставя морето в миналото, зад гърба си, да се прибера и... да започна отначало.

Последна вечер в Бургас. Излязох отново без никаква надежда и отидох на дока. Исках да поседя там, където я видях да излиза от водата и където разменихме първите си думи. Да наблюдавам лунната пътека и звездите, да вдишам чистия въздух на морската магия, която оживя в любовта ми към това момиче.

Излегнах се на дока и вдигнах поглед в небето, сякаш се върнах в онзи миг, когато двамата лежахме на дъното на лодката и се наслаждавахме на споделената топлина. Колко ми се искаше тя да е отново тук, да я докосвам, да играя с червената ѝ коса и да танцувам с върховете на пръстите си по нежното лице. А усещах единствено празнота. Сякаш част от мен бе откъсната и хвърлена на вълците.

Тогавя усетих лек допир. Затворих очи. Помръднах пръсти и докоснах ръка. Тя се беше върнала, зарадвах се и продължих играта. Докосвах ръката, галех я нежно и сам се оставях моята да бъде докосвана.

— Къде се изгуби? Защо ме изостави? — попитах съвсем тихичко малко по-късно.

Отговори ми клокоченето на водата, миеща киловете на лодките. Надигнах се леко. До мен нямаше никого. Тънката бяла ръка, която ме докосваше, се показваше изпод ръба на дока. Помислих си „Това момиче е лудо! Стои във водата и си играе с мен!“. Усмяхнах се. Бавно се извъртях, без да пускам пръстите ѝ и погледнах във водата. Викът ми се разнесе над града, пълен със страх и болка. Видях бялото ѝ лице да плува сред облак от разпилени червени коси, а очите оцъкдени се взираха отвъд мен. В следващия миг я издърпах от водата и започнах да правя изкуствено дишане. А устните ѝ бяха ледени, но също толкова солени, както когато я целунах за първи път.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.